

Мамині квіти

Борис Комар

Крім невеликого будинку на околиці міста, у нас ще є маленький яблуневий сад і городець, на якому ми вирощуємо для себе різну зелень — цибулю, часник, редиску, салат, петрушку, кріп, сельдерей...

А ще біля будинку під самими вікнами є квітник. За квітами доглядає мама, бо в неї до них, як вона сама каже,— хвороба.

Повертається мама увечері з роботи додому втомлена,— ну й посиділа б трохи, відпочила — так ні. Залишить на ганку сумку, зніме туфлі і — до свого квітника!

Зате квіти у неї — як ні в кого. Хто тільки йде мимо двору, неодмінно спиниться подивитися на них.

Сусідка, яка вирощує квіти для базару, заздрила мамі.

— Дивуюся, Лідо,— розводила вона руками,— чому твої квіти кращі? У мене ж і насіння сортове, і добрива не шкодую, а квітів, як у тебе, немає! Може, в мене земля не така?..

— Не знаю, сусідонько, не знаю...— ніяковіла мама, ніби була в чомусь винна.

— Мабуть, у тебе вдача не така,— почувши їхню розмову, сказав тато, який недолюбливав сусідку.

— До чого тут вдача? Скажеш таке!..

Траплялося, викине хтось із свого квітника якусь зачахлу, ледь живу рослину, мама підбере її, посадить. Мине якийсь час, і рослина оживе, випростається, а потім і зацвіте, що замилуватися нею можна.

Так сталося й цього разу.

Побачила мама, як сусідка викинула в'ялий, майже мертвий, але якийсь дивний кактус — самі колючі коржі.

— Навіщо його викинули? — запитала мама.

— Набрид,— відповіла сусідка.— Тільки місце займає,...

— Але це ж якийсь незвичайний кактус?!

— Мені казали, що незвичайний. Цвіте, мовляв, гарно. А я протримала цю колючку в себе шість років — і ні квіту, ні привіту...

— Можна, я його заберу? — запитала мама.

— Бери. Будь ласка, бери.

Принесла мама кактус додому, приготувала для нього ґрунт, посадила у череп'яний вазон і поставила на підвіконня у моїй кімнаті.

— Тут йому буде добре. Кімната сонячна й тепла,— сказала.

Кактус не зразу ожив. Цілий місяць чи навіть більше видужував, поки знову зміцнів, зазеленів. А незабаром у нього на верхівці нові "коржі" з'явилися. Ніжні-ніжні й без колючих голок. Мама пояснила: голки потім виростуть, коли молоді паростки постарішають.

Ми думали, що кактус після цього ще й зацвіте, бо в мамі всі квіти, за якими вона доглядає, завжди цвітуть. Але минули літо, осінь, зима, настала весна, а він чомусь не цвів.

І раптом, коли ми вже втратили всяку надію, я, прокинувшись якось рано-вранці, помітив на ньому невеликі, з квасолину, пуп'янки. Їх було багато, по кілька па кожному "коржі".

— Ура! — закричав радісно.

— Чого кричиш? — заглянула в кімнату стурбована мама.

— Кактус цвістиме! Он, подивись!

— Бачу,— відповіла мама, підійшовши до вікна.— Але чого кричати на весь дім?

Слідом за мамою в кімнату зайшов тато. Ми стояли біля підвіконня, розглядали на кактусі пуп'янки і вгадували, які будуть квіти — червоні, білі чи жовті, а може, оранжеві чи бузкові?

Але ніхто не вгадав...

Пуп'янки розпустились через тиждень. Розпустилися всі разом, уночі, коли ми спали.

Квіти, як і пуп'янки, я побачив також перший і також рано-вранці

Проснувся, розплющив очі, подивився на вікно і не закричав, як минулого разу, а онімів.

У вікні, освітлене яскравим ранковим світлом, сяяло якесь диво: веселка не веселка, новорічна ялинка — теж ні! Хіба що порівняєш з казковою жар-птицею?..

Кактус зацвів незвичайно. Квіти були зовсім не такі, як ми собі уявляли. Ні червоними, ні білими, ні жовтими, ні оранжевими, ні бузковими їх не назвеш, тому що кожна квітка мала не один, а кілька кольорів. Ось тому вони й видавалися просто казковими.

Коли я надивився досхочу на диво-кактус, тихенько встав з ліжка і пішов покликати маму.

Мама довго милувалася дивовижними квітами. Потім узяла вазон і перенесла його на підвіконня в іншу кімнату, вікно якої виходило на вулицю.

— Навіщо це?..— не зрозумів я.

— Щоб усі бачили, бо таке чудо не щодня зустрінеш...

Цвів кактус усього три дні. І в ці дні на вулиці біля розчиненого вікна зупинялися перехожі й подовгу стояли — роздивлялися незвичайні квіти.

Побачила кактус і наша сусідка. Вона одразу впізнала його і прибігла до мамі.

— Лідо, Лідо, давай я його продам! Запевняю: добрі гроші матимемо...

Але мама лише посміхнулася і нічого їй не відповіла...